

Sygn.akt III AUa 729/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Sławomir Bagiński (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar – Jarocka

SA Teresa Suchcicka

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie 14 lutego 2018 r. w B.

sprawy z odwołania B. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o ustalenie nieistnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji B. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 6 września 2017 r. sygn. akt III U 402/17

oddala apelację.

SSA Teresa Suchcicka SSA Sławomir Bagiński SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sygn. akt III AUa 729/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z 6.04.2017 r., stwierdził, że B. J. - osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega: obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od miesiąca - IV 2014 r. do (...), II 2015 r. do VI 2016 r. i od VII 2016 r. do I 2017 r. oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od miesiąca – IV.2014 r. do IV.2014 r., X.2014 r. do XII.2014 r., za IV.2015r., X.2015 r. do XII.2015 r. i od X.2016 r. do I.2017 r. zważywszy na to, że zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej w okresach od 13.05.2014 r. do 08.06.2014r., od 12.06.2014 r. do 08.07.2014 r., od 14.07.2014 r. do 7.08.2014r., od 11.08.2014 r. do 04.09.2014 r., od 27.02.2015 r., do 17.03.2015 r., od 15.05.2015 r. do 27.05.2015 r., od 25.06.2015 r. do 21.07.2015 r., od 28.07.2015 r. do 23.08.2015r., od 01.09.2015 r. do 24.09.2015 r., od 11.01.2016 r. do 04.02.2016 r., od 09.02.2016 r. do 06.03.2016 r., od 10.03.2016 r. do 03.04.2016 r., od 15.04.2016r. do 09.05.2016 r., od 3.07.2016 r. do 08.08.2016 r. i od 16.08.2016 r. do 07.09.2016 r. nie spełniły wymogu określonego art. 14a ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 ze zm.), tj. minimalnego 30-dniowego okresu zawieszenia.

Odwołanie od decyzji złożyła ubezpieczona B. J.. Wskazała, że należycie udokumentowała przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniosł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z 6 września 2017 r. oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że B. J. prowadziła działalność gospodarczą od 25.10.1999 r. w zakresie transportu drogowego towarów (wypis z (...)). Ubezpieczona posiadała jeden samochód ciężarowy służący działalności gospodarczej, który to samochód obsługiwał jej mąż. Na wniosek odwołującej z 10.03.2017 r. ZUS wszczął postępowanie wyjaśniające w zakresie okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i chorobowemu z tytułu prowadzonej przez odwołującą pozarolniczej działalności. Analizie poddano okres od 30.04.2014 r. (data przystąpienia do ubezpieczeń społecznych po wykorzystaniu zasiłku macierzyńskiego). W ww. okresie odwołująca zawieszała swoją działalność gospodarczą na okresy krótsze niż 30 dni w czasie kiedy było mniej pracy i mniej zleceń. Trwały one w następujących okresach: od 13.05.2014 r. do 08.06.2014 r. (27 dni); od 12.06.2014 r. do 08.07.2014 r. (27 dni); od 14.07.2014 r. do 07.08.2014 r. (25 dni); od 11.08.2014 r. do 04.09.2014 r. (25 dni); od 27.02.2015 r. do 17.03.2015 r. (19 dni); od 15.05.2015 r. do 27.05.2015 r. (13 dni); od 25.06.2015 r. do 21.07.2015 r. (27 dni); od 28.07.2015 r. do 23.08.2015 r. (27 dni); od 01.09.2015 r. do 24.09.2015 r. (24 dni); od 11.01.2016 r. do 04.02.2016 r. (25 dni); od 09.02.2016 r. do 06.03.2016 r. (27 dni); od 10.03.2016 r. do 03.04.2016 r. (25 dni); od 15.04.2016 r. do 09.05.2016 r. (25 dni); od 13.07.2016 r. do 08.08.2015 r. (27 dni); od 16.08.2016 r. do 07.09.2016 r. (23 dni). Odwołująca wznawiała prowadzenie działalności gospodarczej od momentu wypłynięcia kolejnego zlecenia. Każdorazowo odwołująca zgłaszała wniosek o zawieszenie do UG w S..

Z dalszych ustaleń sądu I instancji wynikało, że odwołująca z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej rozliczała składki wyłącznie za siebie. W ww. okresach składki na ubezpieczenia społeczne - w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiące: od 05/2014 r. do 09/2014 r., od 02/2015 r. do 03/2015 r., od 05/2015 r. do 09/2015 r. i od 01/2016 r. do 09/2016 r. odwołująca opłaciła od zaniżonych podstaw wymiaru przy przyjęciu nieskuteczności dokonanych zawiesznień działalności gospodarczej. Z uwagi na to odwołująca nie spełniła warunków do podlegania dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu za okresy, za które składki zostały opłacone w zaniżonej wysokości.

W kontekście poczynionych ustaleń faktycznych sąd I instancji stwierdził, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy B. J. skutecznie zawieszała prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, a co za tym idzie – czy w okresach zawieszenia tej działalności nie miała obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne, zaś w przypadku dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, czy opłaciła składki w zaniżonej wysokości, co powodowało niepodleganie za te okresy temu ubezpieczeniu. W tym zakresie sąd I instancji odwołał się do treści art. 6 ust.1 pkt 5, art.12 ust.1, art. 13 pkt 4, art. 11 ust. 2 oraz art. 14 ust. 1, 1a i 2 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz.1383 ze zm.)

Sąd Okręgowy wskazał, że art.13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jednoznacznie stanowi, że dla ustania obowiązku ubezpieczenia konieczne jest zawieszenie działalności gospodarczej w sposób wynikający z przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Przepisem tym jest art. 14a ust.1 ustawy z 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1829 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu - przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 30 dni do 24 miesięcy. Z powyższego przepisu wynika, że ustawodawca wprowadził ramy czasowe (minimalny jak i maksymalny czas), na które można skutecznie zawiesić działalność gospodarczą. W przedmiotowej sprawie ma to istotne znaczenie, gdyż okresy zawieszenia przez odwołującą prowadzonej działalności gospodarczej od maja 2014 r. do września 2016 r. nie przekraczały 30 dni (trwały od 13 dni do max. 27 dni). Tymczasem z art. 36a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że przedsiębiorca nie ma obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz chorobowe i wypadkowe jedynie w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, o którym mowa w art.14a ust. 1-1b ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zatem chodzi

jedynie o takie zawieszenie działalności gospodarczej, które spełnia wymogi w art.14a ust. 1-1b cytowanej ustawy. Takim wymogiem jest m.in. zawieszenie działalności na okres co najmniej 30 dni. A contrario – skoro odwołująca nie dokonała zawieszenia działalności gospodarczej w sposób wymagany w powoływanym przepisie – nie może skorzystać z dobrodziejstwa nieopłacania składek za ww. okresy. Tym samym niewykonywanie działalności przez okres krótszy niż 30 dni nie jest kwalifikowane przez ustawodawcę jako zawieszenie jej wykonywania.

W ocenie sądu pierwszej instancji zaskarżona decyzja jest prawidłowa jeszcze z innych względów. Stosownie do treści art. 2 ustawy z 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem – ustawodawca, wprowadzając przesłankę ciągłości działalności, wyłączył z definicji działalności gospodarczej czynności jednorazowe. Jednakże przesłanki tej nie należy utożsamiać z koniecznością wykonywania działalności bez przerwy. Istotny jest zamiar powtarzalności określonych czynności celem osiągnięcia dochodu (tak wyrok NSA w W. z 28.04.2011 r., II OSK 333/11). W wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 4.04.2013 r. (III AUa 1350/12) stwierdzono, że „wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności (samej produkcji, świadczenia usług, czy sprzedaży), lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych w przyszłości (czynności przygotowawczych). Prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak i w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością – takich jak poszukiwanie nowych klientów, gromadzenie surowców koniecznych do produkcji, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych, przygotowywanie urządzeń potrzebnych do prowadzenia działalności gospodarczej, czy dokonywanie ich napraw itp. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, gdyż zmierzają do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (tak wyrok SA w Białymstoku z 17.12.2003 r., III AUa 1531/03, OSA w B. (...), s. 51; postanowienie Sądu Najwyższego z 17.07.2003 r., II UK 111/03, „Monitor Prawa Pracy”-wkładka (...), poz. 16). Taka sytuacja ma miejsce w szczególności w czasie oczekiwania na kolejne zamówienia (lub w czasie ich braku i poszukiwania) czy też w czasie napraw środków koniecznych do jej prowadzenia, co nie oznacza zaprzestania prowadzenia działalności jako takiej i nie powoduje uchylenia obowiązku ubezpieczenia społecznego”.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołująca błędnie pojmuje cel, jakiemu służy zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej. Jak wynikało z jej zeznań – odwołująca zawieszała tę działalność w okresach oczekiwania na kolejne zlecenia. Zawieszenie działalności odwołująca traktowała jako okres przeczekania, gdyż nie chciała całkowicie likwidować prowadzenia działalności gospodarczej. Wobec powyższego – w okresach gdy odwołująca zgłaszała w ewidencji zawieszenie działalności gospodarczej – w istocie nie dochodziło do okresowego przerywania wykonywania tej działalności, lecz były to okresy oczekiwania na nowe zamówienia lub możliwość wznowienia prac. Najistotniejsze w sprawie jest to, że fakt

okresowego niewykonywania usług w oczekiwaniu na nowe zamówienie - nie stanowi przerywania wykonywania działalności gospodarczej w sposób skutkujący uchyleniem obowiązku ubezpieczenia społecznego.

W konsekwencji, ZUS prawidłowo objął odwołującą obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z wyłączeniem okresów, za które składki na to ubezpieczenie opłacono w zaniżonej wysokości - z uwagi na nieuprawnione zawieszenie działalności. Zgodnie bowiem z przytoczonym art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, odwołująca jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, opłacająca składki wyłącznie za siebie, zobowiązana była opłacać składki za dany miesiąc, nie później niż do 10- tego dnia następnego miesiąca. Składki na ubezpieczenia społeczne - w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiące: od 05/2014 r. do 09/2014 r., od 02/2015 r. do 03/2015 r., od 05/2015 r. do 09/2015 r. i od 01/2016 r. do 09/2016 r. odwołująca opłaciła w zaniżonej wysokości od zadeklarowanych, tj. zaniżonych podstaw wymiaru, co wiązało się z uwzględnieniem przez nią okresów zawieszenia działalności ww. okresach. Wobec powyższego, uznając, że nie doszło do zawieszenia prowadzenia działalności przez odwołującą skutkującą brakiem obowiązku podlegania w tych okresach ubezpieczeniom społecznym, a składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe opłacone były w zaniżonej wysokości, odwołująca nie spełniła warunków do

podlegania dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. I tylko w tym zakresie odwołująca ma możliwość ewentualnego zgłoszenia wniosku do ZUS o przywrócenie terminu do ich opłacenia i podlegania temu ubezpieczeniu w okresie prowadzenia działalności nie ujętych w spornej decyzji. Końcowo sąd nadmienił, iż kwestia pomniejszenia składek na ubezpieczenia społeczne za sporny okres nie była między stronami sporna.

Mając powyższe na uwadze sąd I instancji oddalił odwołanie na mocy art.477¹⁴ §1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła B. J.. Zaskarżając wyrok w całości, zarzuciła naruszenie:

- niewyjaśnienie oraz niezasadne nieuwzględnienie okoliczności, iż odwołująca działała w usprawiedliwionym błędzie wynikającym z faktu przejścia wniosków o zawieszenie przez właściwy Urząd Gminy w S., nieuprawnionego wpisania przez ten Urząd zawieszenia do właściwych rejestrów, pomimo nie spełnienia wymagań zawartych w treści art. 14a ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;

- błędne przyjęcie, że to odwołująca ma ponosić negatywne konsekwencje wprowadzenia w błąd przez właściwy organ,

- nieuwzględnienie okoliczności, że organ nie pouczył i nie poinformował skarżącej o treści obowiązujących przepisów prawa w zakresie dopuszczalności zawieszeń działalności gospodarczej na okresy poniżej 30 dni, skutkiem czego było wprowadzenie w błąd skarżącej.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że błędu dopuścił się Urząd Gminy w S., który nie powinien wpisać zawieszenia działalności odwołującej do rejestru i wydać decyzję odmowne w odniesieniu do wniosków odwołującej o zawieszenie działalności na okres poniżej 30 dni, a ponadto poinformować skarżącą o treści obowiązujących przepisów prawa. Skarżąca wskazała, że nieprawidłowego wpisu o zawieszeniu działalności dokonał urząd w zakresie swoich kompetencji, stąd skarżąca miała uzasadnione przekonanie, że działała w granicach prawa. Ponadto skarżąca odwołała się do orzecznictwa sądów administracyjnych, w którym zawarto pogląd o niedopuszczalności przerzucania na stronę błędu spowodowanego przez pracownika organu administracji – w tym wypadku Urzędu Gminy w S., który dokonał wpisów o zawieszeniu działalności do rejestru na okresu krótsze niż 30-dniowe.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych. Prawidłowo ocenił zgromadzone w sprawie dowody, nie naruszając przy tym granic swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c., Dokonując subsumpcji zastosował odpowiednie przepisy prawa materialnego, tj. ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i poprawne reguły interpretacyjne. Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy oraz podzielił rozważania prawne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, wyrok z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, LEX nr 585720).

Istotne okoliczności sprawy sprowadzają się stwierdzenia, iż B. J. od 25.10.1999 r. prowadziła działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów. W okresie od 30.04.2014 r. do 7.09.2016 r. odwołująca kilkanaście razy w okresach szczegółowo wymienionych przez Sąd I instancji dokonała zawieszenia prowadzonej działalności gospodarczej na okresy krótsze niż 30 dni. Każdorazowo składała w tym zakresie wnioski o dokonanie wpisu w Centralnej **Ewidencji** i Informacji o **Działalności Gospodarczej** o zawieszeniu, a następnie o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej. Odwołująca twierdziła, że przerwy zgłaszała w sytuacji, gdy nie miała zleceń. B. J. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej rozliczała i opłacała składki wyłącznie za siebie. W ww. okresach składki na ubezpieczenia społeczne - w tym dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiące: od 05/2014 r. do

09/2014 r., od 02/2015 r. do 03/2015 r., od 05/2015 r. do 09/2015 r. i od 01/2016 r. do 09/2016 r. odwołująca opłaciła od zaniżonych podstaw wymiaru, uwzględniając okresy zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Osoby te z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności objęte są również obowiązkowym ubezpieczeniem wypadkowym (art. 12 ust. 1) i dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (art. 11 ust. 2). Wskazanym rodzajom ubezpieczeń społecznych osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (art. 13 pkt 4 ustawy).

Regulacje dotyczące prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej zawiera natomiast ustawa z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z przepisem art. 2 tej ustawy, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Stosownie do treści art. 14a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 30 dni do 24 miesięcy. Zatem warunkiem zawieszenia działalności gospodarczej jest okres zawieszenia, który został przez ustawodawcę ściśle określony. Minimalny termin zawieszenia wynosi 30 dni, natomiast maksymalny to 24 miesiące. Tym samym niewykonywanie przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej przez okres krótszy niż 30 dni nie jest kwalifikowane przez ustawodawcę jako zawieszenie jej wykonywania. Okres zawieszenia trwa od dnia złożenia wniosku lub od późniejszego dnia wskazanego we wniosku o dokonanie wpisu informacji o zawieszeniu do dnia złożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, ale nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy. Zarówno zawieszenie, jak i wznowienie działalności gospodarczej zawsze następują na wniosek przedsiębiorcy. Zawieszenie działalności gospodarczej w trybie przewidzianym normą art. 14a ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. powoduje, jak stanowi art. 36 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ustanie obowiązku ubezpieczeń społecznych przedsiębiorcy od dnia, w którym rozpoczyna się zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej do dnia poprzedzającego dzień wznowienia jej wykonywania. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie rodzi po stronie ubezpieczonego przedsiębiorcy obowiązku wyrejestrowania się z ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji, za okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, przedsiębiorca nie jest zobowiązany do składania deklaracji rozliczeniowej i opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne. Przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie opłaca ubezpieczenia chorobowego i wypadkowego. (art. 13 pkt 4 w zw. z art. 36a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych).

W świetle powyższych regulacji prawnych stwierdzić należy, że skoro B. J. w okresach od 13.05.2014 r. do 08.06.2014 r. (27 dni); od 12.06.2014 r. do 08.07.2014 r. (27 dni); od 14.07.2014 r. do 07.08.2014 r. (25 dni); od 11.08.2014 r. do 04.09.2014 r. (25 dni); od 27.02.2015 r. do 17.03.2015 r. (19 dni); od 15.05.2015 r. do 27.05.2015 r. (13 dni); od 25.06.2015 r. do 21.07.2015 r. (27 dni); od 28.07.2015 r. do 23.08.2015 r. (27 dni); od 01.09.2015 r. do 24.09.2015 r. (24 dni); od 11.01.2016 r. do 04.02.2016 r. (25 dni); od 09.02.2016 r. do 06.03.2016 r. (27 dni); od 10.03.2016 r. do 03.04.2016 r. (25 dni); od 15.04.2016 r. do 09.05.2016 r. (25 dni); od 13.07.2016 r. do 08.08.2015 r. (27 dni); od 16.08.2016 r. do 07.09.2016 r. (23 dni). nie dokonała zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na wymagany przepisami prawa minimalny okres takiego zawieszenia (30 dni), to w tych okresach nie doszło do skutecznego zawieszenia wykonywania przez nią działalności gospodarczej w rozumieniu art. 14a ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. W istocie w tych spornych okresach zawieszenia, krótszych niż 30 dni, odwołująca nadal była uczestnikiem obrotu gospodarczego i prowadziła swoją działalność gospodarczą. Sąd I instancji trafnie też zwrócił uwagę, że fakt okresowego niewykonywania usług z powodu oczekiwania na nowe zamówienie – jak było to w przypadku odwołującej, nie stanowi przerwania wykonywania działalności gospodarczej w sposób skutkujący uchycieniem obowiązku ubezpieczenia społecznego. Skoro z działalnością gospodarczą wiąże się konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego, to taki płatnik liczyć się powinien z ryzykiem

obejmującym okresy faktycznego przestoju w wykonywaniu działalności, czy to z powodu braku płynności finansowej, czy też z powodu choroby przedsiębiorcy, braku zleceń itp. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 marca 2007r., I UK 300/06, LEX nr 338807). Sąd Apelacyjny w pełni podziela też przytoczone w tym zakresie przez sąd I instancji poglądy judykatury.

Sąd Apelacyjny nie podziela podniesionych w apelacji zarzutów, iż zawieszanie przez B. J. działalności gospodarczej na okresy krótsze niż 30 dni było wynikiem błędu Urząd Gminy w S., który dokonywał tych wpisów w Centralnej **Ewidencji** i Informacji o **Działalności Gospodarczej**, a ponadto urząd ten nie poczynił stosownych pouczeń w zakresie obowiązujących przepisów prawa w zakresie dopuszczalności zawieszenia przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. Po pierwsze wskazać należy, iż przepis art. 14a ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej jest jasny i nie powinien budzić wątpliwości interpretacyjnych co do jego treści, w szczególności w zakresie minimalnego i maksymalnego okresu zawieszenia działalności gospodarczej. Po drugie, wbrew przekonaniu odwołującej, Urząd Gminy w S. - właściwy do dokonywania wpisów w (...) nie był obowiązany do udzielania odwołującej - przedsiębiorcy prowadzącemu pozarolniczą działalność gospodarczą stosownych pouczeń co do treści przepisów prawnych w zakresie dopuszczalności zawieszenia i wznawiania wykonywania działalności gospodarczej. Należy przypomnieć, że **przedsiębiorców, jako podmioty profesjonalne** obowiązują zaostrzone standardy, jeśli chodzi o możliwość oczekiwania od nich znajomości przepisów prawa powszechnie obowiązującego, dotyczących m.in. zasad prowadzenia działalności gospodarczej. Po trzecie, podkreślenia wymaga, iż w treści składanych przez odwołującą wniosków o wpis do (...) informacji o zawieszeniu działalności gospodarczej, odwołująca nie wskazywała dat wznowienia działalności gospodarczej, a jedynie daty rozpoczęcia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Urząd Gminy w S. dokonując poszczególnych wpisów o zawieszeniu prowadzenia przez B. działalności gospodarczej nie miał wiedzy na jaki okres odwołująca zamierza zawiesić prowadzenie tej działalności. Przypomnieć należy, że okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej trwa do dnia złożenia przez przedsiębiorcę wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej. Zatem dopiero w momencie złożenia przez odwołującą wniosku o wznowienie działalności gospodarczej wiadomym stawał się okres zawieszenia przez odwołującą działalności gospodarczej. W świetle powyższego brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż Urząd Gminy w S. wprowadził odwołującą w błąd co do możliwości zawieszenia działalności gospodarczej na okresy krótsze niż 30 dni i to z jego winy odwołująca nie dochowała warunków przewidzianych w art. 14a ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Podniesione w tym zakresie apelacyjne są nieuzasadnione.

W świetle powyższego zachodzą podstawy do uznania, że w okresach wielokrotnych, krótkotrwałych przerw odwołująca podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Sąd Okręgowy, podziеляjąc stanowisko organu rentowego zasadnie więc stwierdził, że odwołująca w okresach od 30.04.2014 r. do 31.12.2014 r., od 16.02.2015 r. do 6.06.2016 r. i od 7.07.2016 r. do 4.01.2017 r. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, a 30.04.2014 r. oraz w okresach od 1.10.2014 r. do 31.12.2014 r., od 1.04.2015 r. do 30.04.2015 r., od 1.10.2015 r. do 31.12.2015 r. i od 1.10.2016 r. do 4.01.2017 r. podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Sąd I instancji właściwie też stwierdził, iż z racji tego, że w miesiącach od 05/2014 r. do 09/2014 r., od 02/2015 r. do 03/2015 r., od 05/2015 r. do 09/2015 r. i od 01/2016 r. do 09/2016 r. odwołująca opłacała składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe w zaniżonych wysokościach, odwołująca w tych okresach nie spełniła warunków do podlegania dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał, że wyrok sądu I instancji jest prawidłowy, wobec czego apelacja odwołującej podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

T. S. S. B. S.-J.